

L A Z E R S K Í H O S T 0 / 7 8

neprofesionální občník
nabývající se výhradně
netradičními formami
životního stylu

O B S A H

HOVORY S VINEKEM

Koneclog - E.Marić
Lepištola - Z.Pigner
Vinekův rozhovor s Erdélyem a Brjálelem - V.Faktor

str. 1 - 2
3 - 4
5 - 6

RECENZY

kare usené - M.Maričková
jablková cukrovinka

7
7

ALŠAVÁ SDĚLENÍ

Jenda jede do lázní - J.Breuer
K.Zich, Z.Pigner

4
6

IZOLACE - POKRÁC.

Vše na pokraji nájmu /prevzato z KP/
Z připravovaných akcí
Z obsahu přílohy MH-O/78
Z obsahu připravovaného čísla

2
2 - 3
3
14

VÍDA A JÍ RODENÁ MYSTIFIKACE

Příspěvek B. erada
Dojde k dlouhodobému zatmění Země? V.Faktor, F.Viterna

3
10-12

PRÍKLICKÝ RADCE

Marevilly: O danymu a Jirím Brummelovi /vybral Viterna/ 12-14

IMAGINÁRNÍ REFLEXE

Příspěvek J.Koubka

9

PŘEKLADY

C.G.Jung: Archetypy kolektivního nevědomí /,rel.,V.Faktor/ 15-24

M O N O L O G - M. Mařík

V kalendáři používaném institucemi se objevila nová číslice. Za tu dobu lámečtí hosté ohromili, v souladu se svým předsevzetím, množství předmětu, které mají rádi - navigační pomocníky své plavby. Hudešel čas, kdy je nutné vybrat u nich ty, bez nichž se nelze obejít.

Veškeré lázeňské úvahy mají stejnou platnost jako dřívější filosofie - nelze je brát doslova. Některé názory se však přesněji zjasnily. Nevíme sice směr o směru, kterým se vydat, znělina však být nějaké kudy leut nelze. I to by nám mohlo pomoci při výběru toho, co vnití nebo.

Lázeňství je rebelse. Nikoli proti bohem či idejím, ale proti nám samým. Pochopili jsme, co se skrývá na hrázi ostrovů osamělých, místavá jin stále ještě úcta k vlastnímu majestátu. Žijí v „mladných světě, přejí si v něm život a tak jim lze bez jakékoli ironie pojřít to nejlepší.“

Hra, kterou hrajeme, se stavá hrou na hru, tedy všechno závažnou. Isto v ní lze pohodlně pokračovat jen za předpokladu, že si uvědomíme do jaké míry je lázeňské společenství nizozemskováne. Když ne dopustí iluze sám na sobě a všechny společně na všechny. Jedině tak si lze hrát na hru, která je s okolním světem težko sloužitelna.

Toto vše nám ale možího neobvyklý přeprach:

Nechtit se nikomu a ničemu zavazovat, nikomu nevyhovět.

Nevrte nikomu, komu je přes třicet, pikavali před lety představiteli sbírků generace. Nevrte všechno nikomu. Jen tak se nedosvímí to, co neoceníme vědět. Nechme všechno lynchout tak, aby k nám přicházely nové. Odmitneme dědictví svatnatých mozků našich pradědečků. Obdivujme se dnes nadějí nebo staré kormilce jen proto, aby cílem ne ní mohli někdo zapomenout. Odražme se rovnávat a třít. Nejmí tomu, že jsme možná horší než všechni ostatní. Budeme všechny respektovatelně lepší, přestaneme-li se o to zajímat.

K civilizaci i kultuře náměs je návazem či „svímezstí“. Toho, co nabízeli, nebylo nikonec dost.

Jane nezistují vůči boci. Nic nesouhlasí s osudem, že to přijmout na čas tvář řešit.

Používáme papírové drásky a uvozíme reliéfem. K svátku se ohováváme jak k rodědenné dítěti. Líšime se od ostatních tím, že hračky naše podvědomí nevyváží tomu člověku, ale rukáci a jiní vyměňí skřítkové dětského svátku.

Za této situace se stává myšlenka jediné a možného společného zájmu existence.

Ovce na okraji zájmu? /prevzato z Rudoho práva, 3.3.1978/

Žel, zatím je už nám otáčku s titulkem odvědatano. Všechny přijaté koncepty rozbíja chovu ovcí u nás, schválené ředitelemstvím vlády ČSSR v roce 1979, které počítá s výrazným růstem stavu ovcí, vedoucím i směle k jejich snizování. Svedení o tom především množstvem, že se zhoršuje situace v nákupu jednotlivých produků, zejména ovcí výry.

Pozoruhodné je, že ovčí stád ubývá hlavně v podhorských oblastech, příčiny když vypadají v nedočekání tohoto úseku v podhorské ekonomice, což vede zejména v procesu koncentrace nemědelské výroby k rušení chova ovcí i tam, kde má starost o osvědčenou tradiční. Za všecky všechnou stojí a pada se starost o výrobky, kterých je v našich chovatelských podnicích stále méně. A především do očekávaných míst, kde právě nový ovcí je tím nejefektivnějším nástrojem využití jinak nepřistupových luk a pastvin, to už už malokohlo pítanuje.

Vlasto by však bylo na místě, aby se v příslušných nemědelských podnicích i řídících orgánech nacházela situaci najen vždy samosle-
1. A prakticky už letosní rok by měl být rokem dlejdšího nastupu k obratu. Zatím jde v rámci rady o zastavení dalšího poklesu jednotlivých stavů stád. Jakmile se to podaří, okamžitě by měla zejména v tradičních oblastech nastoupit cílevědomá cesta k postupné intenzifikaci tohoto úseku životního výroby.

Ze se posouvat chovu ovcí i přes všechny těžkosti a problémy, které při tom je nutné zdolat, nákonco vyplaci, o tom by už mohl podat svědectví nejeden nemědelský rodák. Jde však nizvě o to, aby se také podniklo vytvořit podmínky pro širší uhlátnění spolaličnice a koncentrace, aby i tento úsek mohl být postupně správně budován. Jen v dobré technologické zabezpečení velkou, robě je totiž okrají zájmu a posornosti.

Další informace o všedních pracovních záležitostech naleznete v řídicích číslech!

2. PRIPRAVOVANÍKU AKCÍ:

1. Velká strategická hra "Bitvy napoleonského období" bude konaná dne 28. května v akteré kaunardské restauraci v Praze 6 v nejblížeším okolí. Všeobecně oznámeny

V LM 1/76 ve světlostní příloze o 110 stránkách vyjde pravidelná hry, místu seřazení bude určovací osud znameno.

2. "Dětské hry padesátých let". Zatím v přípravné fázi sbírání materiálu. Veškeré příspěvky LM i žádatel LM k tomuto tématu vítány! K praktickému rozšíření sebraných materiálů by mohlo dojít na některé rovnketlé červnové louce, případně v některém vhodném prostředí hrany.
3. Pokračuje práce na kolektivním scénáři LM /i když velmi volným tempem/ z rostoucího a k zájmu mnoha desátých a sedmdesátých let minulého století.
4. Konečně první pokus o "užitkovou literaturu", nazvaný "Modrý den", zdárně pokračuje a vyjde v příloze některého z příštích čísel LM.
5. V úplných počátečních je zatím příprava "I. lázeňského zájazdu" určeného. Hlavním rubričním, v kterém se organizace zatím nevykouzla, je zajistění přírodního hradu.

Z OBSAHU PŘÍLOHY LM/0 -76

Překlady: Arnold Toynbee: Byzantské dědictví Ruska

Brad Steiger: 1. kapitola z knihy "Mimozemskové vznimání"

Jan Morris: Britové a středověkí /z nedávné přílohy Observeru/

Příspěvek Z. Fügnera k mezinárodní soutěži na téma "Evropa je...?"

Článek z revue Naše doba, ročník 1912 "Příspěvek k historii na prostředí"

Příspěvky Z. Maříka, Z. Fügnera, J. Brzoráda a jiné.

Z P I S T O L A - Z. Fügner

/jak pro koho/

Když dle člověk ~~máme~~ své největší lásku = životu - kořem, je například zákonem, že je zahrabává za zdi ažitova, kde s největší pravděpodobností brzy poveze dálnice, a tak stojí vzdůch za to, aby se uchýlil k politikaření /je jistě lepší budovat dálnici, než být zatkovaný/, berme tedy cesty našeho politikaření jako politicko-cestovní aspekt.

Živnosti politika se nejlépe daří bez opozice. Ano, být někde samostatně sám, když se podíváte na mapu, je vám jasné, že podniky nejsou skutečně ideální, ale mapa se modí. Iza totiž malé místo, kde se tak zvaně ještě dří. Obrovité komplexy měst mají ideální strukturu pro podnikavce. Je to totiž dobře konstruovaný systém. Nechci demagogicky polemizovat jak a ktersk to dělat, ale jako

příklad uvedu chudý lid bývalého království Afgánistán. Svého času se do země dovážely nákladní automobily zn. Tatra. Na některé prostředky chudý lid pozorně demontoval všechno méně důležité zařízení, to prodal a za stržený peníz nakoupil sboží, které zmíněnými nákladními automobily rozvážel kupcem po celém království. Takto upravené Tatry během jedné hodiny překonávaly výškový rozdíl 3.000 metru.

Jistě, jistě, vaše království je mentální, proto není nutné se zabavovat statku povenských a bez fetišismu je obhospodařovat jako nehyby na rukou. Hlavní činnost by tedy měla být mentálního charakteru. Jako v každém umění je v prvekopečcích poveleno kopirovat Mistry, jelikož jde o náležitost mentální, vytyčená meta zde ne je perpetum mobile, ale tvar astrální křivky jako takové. Kruc se namahou a nadou stability protahuje v elipsu, upravit tuto křivku na obdélník by jistě pro vyhraněnou podobu křivky znamenalo bohatou Masopust jen dočasné, ale nikde není psáno, že změna leží pouze v oblasti geometrie.

Přikládám se k náoru našich starších kolegů, kteří všechno dění považují za rvačku. Je to asi oprávněné, protože ono asi opravdu nevydá nic zádatno. Vytvářením hromady mučedníků se jen do kroniky zarčíciho Toho zaznamenává naše tapost, a jelikož je to kronika dynastie trvalé, nebude se asi nikdy pálit jako kompromitující materiál.

Anarchie není chaos a kdo svého psa často bije, může zapomenout, že udíve držecí krov nad jeho hlavou je povážlivě labilní a proč to vůbec povídám.

Jenda jede do lázní

"Navštívím lázně Luhačovice", rozhodl se jednoho dne Jenda a přijemně překvapen vlnatým nápadem se pohodlně usadil a zapálil si. Po chvíli začal činorodě šmejdit a chystat se na cestu. Zaváhalo plnil nesbytným inventárem: barevné kuličky, kompas, Haufovy pohádky, Švarcvaldovo vahadlo a hlavně potraviny. Konzervy rozděloval s ravidlivě, jednou do kufru, jednou do úst, spokojeně si brukaje:

Paštíčka, Šunčíčka, chlebíček,
do lázní jede Jeníček.

Nakonec vše převážal provanem, mávl na taxi a dal se zavést

na údáří. Po několika hodinách vlcadání po pestrých nástupištích, udílen, kde se te vlastně ocítí, se rozhodl a nasedl na vlak do Pelníkova.

- brn -

VÍCEK ROZHÓVOR S ERDÉLKEM A BRÝDELEM /zaznamenal V.Faktor/

Vincek : Jste rutinovaní a obratní provozci. Svou jistotu však čerpáte z napjaté ochranné sítě pod provozem; bez ní by se vaše jistota rozplynula a zbyl by jen strach z pádu.

Erdelík : Měl jste na mysli mistra Vinceka, že nejsou lázeňští hosté proti tradicím imunit?

Vincek : Tradice jsou v každém z vás zakoreněny neobyčejně hluboce a nelze se jich zbavit. Snaha o to - jakkoliv neomylná a zajisté i neúspěšná - je však nutná, je tím co platí /jejich důkladná znalost je ovšem jejím nebytným předpokladem/.

Brýdel : Pochopil-li jsem vás pane Vinceku dobré, pak nedoporučujete ve vztahu k tradicím snahu o extrémní popřání?

Vincek : Jste součástí jedné civilizace, její minulost je nejen vaší přítomností, ale i budoucností. Snad se lze rohybovat na samých hranicích tradic vaší civilizace /a jejich předchůdky/, pokouset se o vytvoření mostu mezi vašimi tradicemi a skutečnostmi lidstva z jiných období a geografických oblastí, pokouset se však o více není rozumné; ve vzdachoprázdnu nelze žít.

Brýdel : Pokud je mi známo, mnoho lázeňských hostů se domnívá, že přes jistou ovinnou ústu k násim tradicím se však rávě v tomto vzdachoprázdnu nacházíme...

Vincek : V poslední době - plné iracionálních a hlavně pseudoracionálních vznětu - se šíří přesvědčení, že to, co se kolem vás zběsile řítí, má destruktivní charakter. Civilizační krize se jeví jako velmi vážná. Starý svět se všemi svými hodnotami se bortí a nový je v nedeníenu. V této situaci je přílišné lypení na tradicích stejným únikem ze skutečnosti jako snaha o jejich odvrzení /viz A.Toynebee: v rozkládající se společnosti má individuum možnost volby z mnoha form úniku od nevzbudné reality; mezi nimi jsou i specifické formy archaismu a futurismu/. Oboji je ohnem sebezáchranným

činem, zoufalým pokusem malézt pevnou půdu pod nohama.
Nic u toho však rozpadající se sociální strukturu nezachrání - tyto činy jsou příliš mělké a nemohou přinést změnu vedoucí k záchraně. Ta spočívá v něčem úplně jiném. Na to ovšem musíte přijít sami, jinak by to ztratilo všechny smysl. Nutno si však uvědomit, že jste v samém středu události; u tohoto postavení nelze říci, zdali se čas již naplnil.

Erdelík : Jak se vážení mistře díváte na další případnou existenci této společnosti? Je její další existence žádoucí?

Vincek : To je velmi sporné. Společnost, která za dva tisíce let své existence přinesla tak málo hodnotných podnětů k řešení základních metafyzických problémů, a která navíc v poslední době tyto nejdalečitější lidské záležitosti odsumuje s bezpříkladnou určostí a ignorancí stranou jako nepodstatné, si snad další existenci vůbec nezasluhuje.

Brydel : Jaký by tedy měl být jejich vztah k tradicím?

Vincek : Za současného stavu by měl být otiskou přísného výběru, měl by to být vztah volný a nenávazný. Vyberejte si změna vše, co vám vynovuje a zavrhujete neméně směle vše, co se vám nezdá. V dobách, které propagují ploché ideály a rodí všeobecný zkamek, nemohou platit jiná kriteria.

Erdelík : Domníváte se tedy mistře Vinceku, že jsou lázeňští hosté na správné cestě?

Vincek : Snad nedělájí to pravé; nedomnívám se však, že by to kdokoliv z nich chtěl tvrdit. Kdo by si ostatně dnes troufal takové případné tvrzení vyvracet? Připusťme s klidem, že se mylí; v době, která je jediným velkým omylem je všechnybytné právo na vlastní omyly dosledně najít.

NALÍČENÁ SLOŽENÍ

Musíme načerpat poznatky z berstváho vedení /R.Zich/

Když tráva rodí hrušky, je to nová odrůda, když má ale listí od pětičí rukou ze staniolu, je to sráda /Z.Pigner/

Mám pocit, že mne někdo rozebírá /anonym/

Je to pronikání do tajuplných barevných klubů ostrovní akvárije nebo povídají se omútka za automatický pohyb? /R.Zich/

Kuře uzené /Čína/

1 malé očistěné vykuchané kuře
3 cibule
3 dkg máčeného zásvoru
2 hvězdice anýzu
1 lžíce zásvorového vína
1 lžíce sojové omáčky
1 lžíčka glutamolu
1 lžíce žlutého vína
sůl, olej

K uzení: 20 dkg sušených vyvařených čajových lístků

Cibuli, máčený zásvor a anýz velmi jemně nasekame, přidáme žluté víno a sůl. Touto směsí vyplníme vnitřek kuřete. Kuře dáme do porcelánové misky vymazané olejem, přiklopíme a vaříme v páře nebo vodní lázní 30 minut. Potom kuře necháme ochladit a udujme jej způsobem sůl na sušených čajových lístcích. Během uzení kuře často obracíme a potíráme směsí zásvoru, vína, sojové omáčky a glutamolu až do úplného využití všech surovin. Kuře můžeme podávat teplé i studené a vhodujími omáčkami.

Uzení: starší hrnec nebo pánev, na dno suché pilinky, různé vonné bylinky a aromatické koření. Na pánev dáme dřevěný rošt, na který položíme předem připravenou potravinku a pánev přiložíme na rudký ohň. Za několik okamžiků počne k pánev stoupat hustý dým, který dává potravině pěknou barvu i chuť. Kuře můžeme po uzení ještě dál upravovat vařením v páře nebo vodní lázní. Když mít možnost udit na volném prostranství, pak opatříme pánev naprostým přiklopem, čímž se doba uzení skrátí.

- smař -

Jablečná cukrovinka /Bavorsko/

Šťavnatá jablka /nejléje Jonatány/ naložíme do mléka oslazeného málinovou šťávou a medem. Po 30 hodinách vyjmeme a vysušíme na prudkém /poledním/ slunci. Jablka zkaramelizují. Z jablečné dužiny vznikne písobením roztoku mírně porézní hmota vlastnosti podobných tureckému medu. Povrch jablka je světle hnědý, vnitřek růžový s bílým žlíváním. /K vysušení lze použít i horské slunce/.

- smař -

Různé vědecké teorie se zabývají otázkou vzniku vesmíru, hvězdných soustav, Slunce, naší planety, postupem vývoje člověka z původního násoru vznikaly názory další, více či méně cvlivně témi předchozími. Dnes se většina těchto dlouhodobých "výzkumů" začíná sjednocovat.

Až do vyhlášení teorie nové by tedy měl být vývoj úvah o vzniku či zániku celkem pokleslý. Tím se dostáváme k druhému směru práce určitě nejnazýmavější části vědecké menšiny lidstva. Jejich úvahy se ubírají nejen směrem zpátečním /tj. právě otázkami vývoje společnosti, lidstva, fauny, flory, Země atd./, ale i směrem kuforu /tj. vývojem společnosti, lidstva, fauny, flory, Země atd./.

Celkem brzy přišli lidé na to, že kruh je nejdokonalejším geometrickým obrázcem /povídám vám si dobře slova "geometrickým"/. Nakreslit jakýkoli mnohoúhelník je zcela určitě těžší než čtverec. Přitom takový osmiúhelník je proti pětsetosmdesátičtyřúhelníku celni plochy polarizačního krystalu korundového laseru úplná hračka. Čtverec je však stále složitějším obrázcem než trojúhelník, který nám jeví nepoměrně komplikovanějším než kruh, přestože vynalození kružítka se potýkalo s daleko většími problémy než pravidlo. Můžeme si povídánout zpětné vazby, spuštěné právě vynálezem konstrukce kruhu. Teprve s jeho použitím se mohlo přirodět k dokonalejším jednoduchým obrázcům a postupovat směrem ke stále složitějším. Totéž co o obrázcích lze pak říci o geometrických tělesech. Dostaneme se tímto přirovnáním, ovšem při patřičné trpělivosti, až k aplikaci těhotého násoru na práce výše zmíněné menšiny lidstva. Jejich snůr pátrání po minimacii i úvahy o budoucnosti se porléze spojí a vytvoří tak symbolický kruh. Přitom různé teorie a jejich vzniky a zániky jenom komplikují cestu a způsobují přeměnu tohoto kruhu ve složitý s-úhelník, který se velmi nesnadno sestrojuje /lépe řečeno snatím se nikomu nepodařilo sestrojit/.

Jsem u jednoho
velkého problému

DĚTI

jednoho dne se naučí
číst a psát a náhodou
jim padne do ruky
nebo do ruky, jak se to vzdene,

LÁZENSKÝ NOC.

« a co potom??

Smyslujte, že ho budou číst
a budou při tom kroužit tělo, cítit všechno
a myslit si svého

A právě pro ten případ, aby si o něj velkých
nemyslely jen svoje, já novím,
které svěřitko je přitom naprodne

tak

proto jsem se rozhodl, že něco zkusím — a TDY TO JE!

O MODRÁM PARAPLÍČKU

SE TI DNEŠ V NOCI BUDÉ ZDÁT

KLYŽ BUNES ODFÍT

TAKY O MODRÁM KŘÍČKU

SE TI MŮŽE ZDÁT

O MODRÉM VĚTRNIČKU

O BÍLÉM PRÁNIČKU

O MODRÉM RÁŠOČU

TO VŠE KŘI-TI MŮŽE ZDÁT

JAK KLYŽ DNEŠ V NOCI BUDĚS —

— NEAP.

DOJDE K DLOUHODOBÉMU ZATMĚNÍ ZEMĚ?

Převzato z publikace Intercontinental Association of Ecology, Geology, Astronomy and Related Sciences, vydané 20.4.1978 v Barclay University Press v Michiganu v USA. Článek vzápětí převzala řada renomovaných deníků a časopisů mnoha zemí. Odezva, kterou vzbudil se stále ještě stupňuje.

Dne 24.listopadu 1978 dojde podle nejnovejších zjištění mnoha význačných astronomů ke konjunkci Merkura s Marsem. K takové konjukci dochází každých 389 let a nebylo by na ní tedy nic tak neobvyčejného, kdyby se současně neočekávala rětězová erupce v pásmu asteroidů, která, jak tvrdí znalecké posudky fundovaných odborníků, může způsobit dlouhodobé zatmění Země. Tato událost, ke které došlo podle přesných propočtu naposled ve středním kambru, nemá v dějinách nám známých civilizací obdobu. Nejblíže k ní zatím mělo lidstvo 27.prosince 999 /podle gregoriánského kalendáře 4.ledna roku 1000/. Chyběl však nezbytný element, tož odpovídající zvýšená výraznost slunečních skvrn, která je nezbytným činitelem k vyvolání dostatečně intenzivních erupcí na těchto malých planetkách, jejichž počet se odhaduje na několik set tisíc. Tento krajně neobvyklý úkaz je však s největší pravděpodobností zapříčiněn jinými faktory, které současná věda s mravenčí trpělivostí a pilí zkoumá. Podle některých hypotéz, které ovšem nelze v současném stadiu vědeckého zkoumání patřičně zdůvodnit, mohou tyto erupce souviset s občasným enormním zářením, ke kterému dochází patrně tehdy, exploduje-li bílý trpaslík v některé ne vzdálenějších galaxiích. Radiaaktivitou překypující kosmické částice, které zasáhnou i naši galaxii, by za normálních okolností stimulovaly jádrové procesy, které probíhají neustále na Slunci. Obvykle vznikající helium, jako výsledný produkt těchto nukleárních pochodů, by se v důsledku nárazu radioaktivních částic štěpením jader změnilo v těžší prvky a tím by se toto nebezpečné záření neutralizovalo. Při konjunkci Merkura s Marem, ke kterému má dojít 24.listopadu 1978 mezi 13.28 - 13.52 hodin středoevropského času, bude však radioaktivní záření silovým gravitačním polem, vyvolaném konjunkcí, odkloněno a projde pásmem asteroidů, kde bude v větší časti pochyceno. Zbytek se při tomto průchodu pásmem asteroidů rozptýlí a strati svůj radioaktivní náboj. Projde pak bez škodlivých následků naši galaxii a bude při-

padně zachycen a neutralizován gravitačními polemi hvězd, popřípadě planet jiných galaxií. Převážné množství těchto částic však při srážce s asteroidy vyvolá v důsledku nárazu i následujících energetických a nukleárních reakcí intenzivní svíření silných vrstev prachových usazenin na těchto planetkách, a to vytvoří pro světelné paprsky neproniknutelnou bariéru /to se samozřejmě netýká ultrafialového ani infračerveného záření, které lidský oček ne-registruje/. Jelikož tato událost nemá v lidských dějinách precedens, neexistuje ani jednota v názorech odborníků na délku trvání a následky tohoto krajně neobvyklého jevu. Někteří člení světoví experti jsou však znacně optimističtí. Podle jejich názoru dojde k usazení kosmického prachu v několika dnech, nejvýše týdnech. Nemí tudiš žádného důvodu k vážnějšímu zneklidnění. Podle několika dostupných zpráv příslušných vládních institucí jsou již konány preventivní přípravy k tomu, aby tato mimořádná událost proběhla bez jakýchkoliv národních paniky i vážnějších následků.

Se všemi abnormálními okolnostmi se lidstvo jako celek za-jisté vypořádá, i když se tato událost nepochyběně neobejdě bez násad-ných lokálních ztrát. Zdá se téměř jisté, že v důsledku erupce dojde k dodnesnému zvýšení gravitační síly Měsíce. To se projeví určitým vzestupem hladin moří a oceánů, a tím i možnosti pohybu některých větších ledovců do mírnějších pásem. Pomalým roztaváním ledov-ců v teplejších proudech se hladiny ještě částečně zvýší a zároveň dojde k silnému klimatickému ochlazení. Navíc sebou tyto změny přinášejí jisté riziko svěžených vulkanických erupcí a případných ne-mětřesemí ve vyšších polohách Richterovy stupnice, hlavně však prud-ké srážky tepelně kontrastních atmosférických front, které se proje-ví na celé planetě a vyjimkou oblastí pólu větrnými smrštěmi nebjava-leho rozsahu, případně i přelitím oceánů přes některé části pevnin a ostrovů, ležících v nižších nadmořských výškách. Tyto částečné klimatické či geologické posuny však budou mít podle propočtu a předpovědi rovněž jen dočasný charakter.

Navíc je možné očekávat, že dlouhodobé lidské představy či projekty životadárného zavodnění Sahary a jiných pouštních a polo-pouštních oblastí se stanou brzy skutečností. Vzhledem k již popsa-nému rozšíření pásem ledovců se možnost osídlení dříve neobyvatel-ných prostorů - což byl odvěký sen lidstva - stane pravděpodobně neubytujícím výnosem další evoluce. Tuto možnost však vylučují některi známí geologové. Domnívají se totiž, že v důsledku známé nestability afrického kontinentu, která je dána mimořádně intenzivní vulkanickou aktivitou a odních geologických vrstev, a která bude

návíc ještě zvýšena koncentrací mas ledovců v oblasti rováku, se celý kontinent, současně s radikálnější změnou celé své struktury, mírně posune severním směrem, pokud mi to umožní členitý profil středoevropského pobřeží. Přítom nevyhnutelně dojde k podstatnému přemístění všech mýrasníkových objektů, které se nacházejí v prostoru synklinálního slemu. V tomto případě se jedná o ostrovy ve Středozemním moři /Baleáry, Kypr, Sicilie, Sardinie, Korsika, Malta, Kypr, Ionické ostrovy a podobné/. Vytlačené hmotě vad historického Středozemního moře nebudu určitě postačovat únikové cesty Gibraltarskou úžinou či Dardanskou, případně Suezským průplavem, a vlnou vysokou 12-18 m zavodní skalnaté a vyprahlé poušťi Dalmacie, Istrije, pevninského Řecka i část střední Evropy, dokud se nezmstaví o mohutný alpský a karpatský masiv. Tento pohyb však v tektonicky neklidných oblastech jižní, střední i severní Evropy může způsobit rozsáhlá zemětřesení a průvodní atmosférické směry /nebezpečné děsté, ničivé tajfuny a pod./. O změnách tváře a poloh jiných kontinentů, robinající zatím věšnivé polemiky i věcné diskuse odborníků, a jejich násory jsou natolik odlišné, že by v této fázi významu bylo předčasné se témoto změnami i jejich reakcemi zabývat.

Všechny tyto dalekosáhlé úkazy, které způsobí radikální změny životních podmínek národní i celého lidstva, budou probíhat na temných, bezvýhledných dnech a nocích.

- fakavít -

○ D A N D Y S M U A J I R I M B R U N M E L L O V I

z knihy J. BARBEY D'AUREVILLEHO VYBRAL P. VITERA

z úvodu překladatele J. Branička:.....Mohl bych říci, že je to list z praktické psychologie. Spisovatel vylíčil zde jistou vlastnost lidíkou a probírá se jí na současném životě ve zvláštního sociálního prostředí. Je to kabinetní kousek karakterologie lidského jednotlivce a ukázkou až do směšnosti zahájící hyperkultury sociálně nejvyšších vrstev lidské společnosti. Jest zde ukázkou, v jakém směru mohou se vyvinouti lidské schopnosti a co vysoko a do jaké míry může se stát mocí a mít i neodolatelný vliv na lidi vysoko kultivované....

Panu Caesaru Dalymu, rediteli Revue de l'Architecture...

Brummelli nenašel do politických dějin Anglie: dotyká se jich jenom svými osobními styky, co politické arény však nevstupuje. Jeho místo jest v dějinách vyšších, všeobecnějších, jež se píší mnohem nesnesejí - v dějinách anglických arav - neboť politická historie obsahuje všechn socialních snah, jež všecky musí být studovány. Brummelli byl výrazem jehožho z této směru: jinak jenž je všechny bylo by nevysvetlitelné. Popsat je, prosloubiti, ukázati, že tento vliv nebyl pouze rychle vadnoucí květinkou, mohlo by být predmetem knihy, kterou napomněl napsati Beyle /Stendhal/ a o niž by se byl pokusil Montesquieu.

Jest to soška muže, jenž nenašel kde jinak být i zobrazen, leč jako soška: kuriosita arav a doby, jež dobré ne bude hoditi na podstavec Vaši pracovny.

/J.-A. Barbe d'Aurevilly, Paříž 29. září 1861/

Z predmluvy k druhému vydání:autor daným a Jirího Brummella byl dandy, ale žil v době daný své mládí....psal tuto knihu jedině pro své potěšení a pro radost třícti osob, neznámých to přítel, kteří nejsou vždy jisti a jimiž nelze se culubiti v Paříži a nebýt nejskem. Jelikož však jím byl, domníval se, že je má a také je měl. Budíž mu to dovoleno říci, neboťstal se již skromným, ještě měl svou třicítka čtenářů pro svou třicítka exemplářů.

Kdyby kniha o ní je řeč, jednala o nějaké veliké věci aneb o některé velké osobnosti, není pochyby, že by byl ponocel se svými několika exempláři v tom mlčení nepozornosti, jež přísluší a jímž placeno byvá velikému od malého: ona však jednala o člověku frivolním, jenž také platil za nejdokonalejší typ elegantní frivolity v choulis-tivé společnosti... Ruž ve společnosti každý chce být elegantní. Ba i ti, kdož se toho vzdali, chtějí tomu ale poři rozumeti, a zato kniha se udržela. Kluci, jichž nebude jmenovati, tvrdili, že ji pochopili. Já pak tvrdím svému nakladateli, že ji budou kupovati.

Nejskovství všeudí! Nejskovství, jak ji napomnělo první úspěch, pomuze i ke druhému úspěchu této knížecce, na jejíž první stránce jaen nodlal napsati tuto impertinenci: "O hejskovi, o hejska k hejakům", neboť každé sklo dělá hejskum zrcadlo, a tato kniha je pro ně skutečným zrcadlem. Anoho jich rájde, ab, se v něm zhlédli a druzí, aby se stali Brummelly! Ovšem bude to marno. Nikdo se s něm nemůže udělati Brummella. Bud jím jest nebo jím není. Malicherný všádce v malicherné výslužnosti má Brummell své právo z boží milosti i svéj raien d'etre

jako jiní králové. Ale jdeť se v poslední době nemluvilo témto novlukem z ulice, z lidu, že jsou suveréni, proč by populace selonu nemela mít svým klasem, jako davy z ulice? A to tím více, že kniha tato je z toho vyhojí. Budou v ní viděti, že Brummell byl individualita z nejřidišť, jež pouze si dala práci namodit se, jež však ke svému rokyci potrebovala jisté výhody velmi aristokratického složitého společnosti. Soudíci odtud, že je třeba ještě něčeho, aby se stali Brummellami!

Spisovatel dandyismu... věděl dobré, že jeho knižka nechce poučovat rady a že Macchiavelliho elegance byli by gólty pojetilejší než politici Macchiavelliho... kteří už jsou tak pojetili! Věděl koncem, že tu jde pouze o kousek historie, o archeologický úlomek, jenž by se mohl nejakou budoucnosti na toletní stolek - mají-li jaký, neboť "pokrok", jenž pravě jest na cestě, aby svou politickou ekonomií a svým učením udušil v lidské racy racu vliváčků, navýnul dandy, ale mohli by odstraniti toletní stolky a la d'orsay - jakožto nerovnostní a pohoršilivé.

Dělána vážnost oné doby, jež autora často ponoukala k smíchu, nechala se ho tak, aby omlouval tuto knížecku lehkého téma na rájet své mladosti, a aby se dnes omlouval pro ni. Nikterak! Knižka jest tak vlná jako každá jiná historická kniha. Náraďco vidíme ve světle tohoto dramatického sáru?...

Člověka a jeho ještěnost, společenskou raffinovanost, velmi opravdu vlivy, jakkoliv nepochopitelné rozumu, tomuto velkému hlučáci! Ale tím výbnejší, a co jsou nepochopitelnější a neprozíknatelnější... a co jest výbnejší, než totto vše i z výššího historického těch, kdož nejtvíce jsou odloženi a odvráceni od světa, od jeho okázalosti a od jeho díla a kde nejvíce pohrdali jeho nicotností... Takže se jich. Což nesetoji ještěnost v jejich očích na nic, ať mají jakékoliv jméno, ať se jakkoliv upajpají?

Kdyby dandyismus byl existoval v době Pascalové, jenž byl také dandy, jakým lze být ve Francii, byl by musel psát jeho historii než vstoupil do Port Royalu: Pascal, jenž jesnil Šestinásobně a Rancé, druhý příšen, tygr, než se navrtal do své trappistické pasti, byl by tam mohl stád zločiniti kapitána Jense, místo anacreonta: byl Rancé také dandy-dandy knák, jenž jest silnější než dandy-matematik...

Tím však námhoeme říci, že nás autor dandyismu se domnívá býtí Pascalem nebo Rancé-om. Nebylť nikdy jansenistou a není trappistou... gosud!

J.-B. Barbe d'Aurevilly

Pokračování v pátém čísle.

CARL GUSTAV JUNG : ARCHETYPI KOLEKTIVNÍHO NEVĚDOMÍ

Přeloženo z anglického překladu Collected Works, svazek 9, část I: Archetypes and the Collective Unconscious, Bollingen Series XX, New York 1959. Do angličtiny přeložil R.C.F. Hull. Poprvé publikováno v Branou-Jahrbuch 1954, později autorem upraveno a znova vydáno ve Von dan Wurzeln des Neuanfangs v Curychu v roce 1954. Anglický překlad byl pořízen z tohoto vydání.

Hypotéza o kolektivním nevědomí /1/ patří do třídy idejí, které se na první pohled zdají poněkud zvláštní, které si však lidé brzy privlastní a začnou je užívat jako familiarní koncepty. Filosofická idea nevědomí, ve formě jak ji používal německý Corus a von Hartmann, učinila před drtivou vlnou materialismu a materialismu po sobě potva něčemu hladina. Tak se tato idea násle postupně objevila ve vědecké říši lekařské psychologie /2/.

Nejprve byl koncept nevědomí reaukován na stav potlačených či zapomenutých obsahů. Dohonest i u Freuda, u něhož mánědomí – přijemnějšími metaforicky – forma jezumajícího subjektu, není ve skutečnosti nicím jiným než zuřivěním zapomenutých a potlačených obsahů, a pouze díky tomu obsah má všeobecnou funkci významu. Pro Freuda má nevědomí výlučně osobní povahu /3/.

Vice či méně povrchově vratba nevědomí je neodchybná osobní. Navyvám jí OSOBNÍ NEVĚDOMÍ /4/. Toto osobní nevědomí však spočívá na klubší vratbě, která není odvozena z osobní nikušnosti a není osobním siskem, ale je vracena. Tato klubší vratba navyvám KOLEKTIVNÍ NEVĚDOMÍ. Termín "kolektivní" jsem svolil, protože tato část nevědomí není individuální, ale univerzální; v kontrastu k osobnímu psyché jsou v ní obsaženy a spoluobvykle chovány, které jsou více nebo méně u všech jednotlivců stejné. Kromě jinými slovy, jsou u všech lidí identické a vytváří tak společný-psychický výtvar žadobní přírody /5/, který je obsažen v každém z nás.

Psychickou existenci můžeme poznat jen díky přítomnosti osob, které jsou ZFUZOBILI VĚDOMÍ. O nevědomí můžeme tedy novorítit pouze tady, jsmeli schopni demonstrovat jeho obsahy. Jsou to klavír CITOVAŘSKÉ KOMPLEXY /6/; tvoří osobní, privátní část psychického života. Obsahy kolektivního nevědomí jsou na druhé straně známé jako ARCHETYPTI.

Termín "archetyp" se objevil již velmi záhy u rile Judejského /De officio mundi, I, 69/ v referenci k IMAGO MUNDI /Božímu obrazu/ v člověku. Nikomu jej těž najít u Irenausa, který říká: "tvárci světa nevytvářili všechno se sebe, ale kopírovali je s archetypy mimo nej" /7/.

1 - pozn. překl.: v originále vždy "unconscious".

2 - pozn. překl.: v originále "medical psychology".

3 - pozn. autora: v pozdějších pracích se sáhal Freud rozlišovat. Psyché založené na instinktu nazýval "id" a jeho "superego" znamenalo kolektivní vědomí, které si jednotlivec častočně uvědomuje i neuvědomuje, protože je tato vědomí potlačené. Jednotlivec si je vědom archetických a mytologických myšlenkových forem tohoto kolekt. vědomí.

4 - pozn. překl.: v originále "personal unconscious".

5 - pozn. překl.: v originále "suprapersonal nature".

6 - pozn. překl.: v originále "feeling-toned complexes".

7 - pozn. autora: Adversus haereses, II, 7, 5: "Mundi fabricator non a semetipso facit haec, sed de alienis archetypis transstulit".

V Corpus Hermeticum /Walter Scott: *Hermetica*/ je bůh nazýván archetypus phos /archetyp světla/. Tento termín se též několikrát vyskytuje v Dionysiiově *Aeropagitovi*, na příklad v De cœlesti hierarchonia, II, 4: "nehmote archetypy" a v De divinis nominibus, I, 6: "archetypalni kámen". Termín archetyp se přímo nevyskytuje ve sv. Augustinovi, vyniká jen se tam však idea archetypu. Tak v De diversis quæstiōnibus LXXXIII hovoří sv. Augustin o "idejich...", které samy nejsou zformovány..., které jsou ale v boží inteligenzi obsaženy" /1/. Stejným způsobem používají termín "archetyp" alchymisté, jako na příklad v "Tractatus aureus". Hermes Trismegistus. Archetyp je vysvětlující parafraze platonského ZIDCS. K našim účelům je tento termín vhodný, protože nem říká, že pokud se tyto obsahy kolektivního nevědomí, jednáme s archetickými nebo primordiálními typy, to je, s univerzálními představami, které existují již od těch nejstarších časů. Termín "représentations collectives" použity Lévy-Bruhlem k označení symbolických obrazů primitivního světového názoru by mohl být snadno aplikován též na obsahy nevědomí, protože se jedná prakticky o stejnou věc. Primitivní kmenové tradice se zabývají archetypy, které již prostřednictvím speciální modifikací. Nejsou to již obsahy nevědomí, ale byly pozměněny na formule vědomí, kterou se podle tradice všechni učí ve formě esoterických učení. Esoterické učení je typickým vyjadřovacím prostředkem pro přenos kolektivních obsahů, které byly původně odvozeny z nevědomí.

Jiný dobré známý výraz archetypu je mýlus a pohádka. Ale i zde se zabýváme formami, které dostaly specifickou znamku a byly přenásné po dlouhá časová období. Termín "archetyp" se proto vztahuje k "représentations collectives" pouze neprímo, protože označuje jen ty psychické obsahy, které nebyly ještě používány vědomímu využívání a jsou proto bezprostředním údajem psychické zkušenosti. V tomto smyslu je zmínky rovněž mezi archetypy a histerickou formulí, která se z nej vymínila. Zvláště na vyšších úrovních esoterického učení se objevují archetypy ve formě, která se s nimi nepočítá, využívá kritický a hodnotící vliv vědomého spracování. Jejich okamžitá manifestace, jak se s ní setkáváme ve snecích a viziích, je mnohem individuálnější, méně využitelná a naivnější než na příklad v mytech. V našem je archetyp obsah nevědomí, který se stal vědomým tím, že byl pochopen. Svůj význam však má i v individuálního vědomí z kterého pochází. Pro přesnost je nutné rozlišovat mezi "archetypem" a "archetypální ideou". Archetyp jako takový je hypotetický a nereprezentativní model, nesou žádoucí "vnorek chování" v biologii/.

Co známé slovo "archetyp" v nominálním smyslu si ovětovíme na jeho vztazí s mytem, esoterickým učením a pohádkou. Tokumino-ki se však určit, co je archetyp v synecologickém smyslu, stane se celá záležitost mnohem komplikovanější. Až dosud se mytologové uchýlovali vždy k solárním, lunárním, meteorologickým, rostlinným a jiným ideálům. Absolutně osamocí, že by mýty byly především psychickým fenoménem, který odhaluje povahu duše. Primitivní člověk se příliš nezajímá o objektivní vysvětlení, ale má základní kategorickou potřebu, či spíše jeho nevědomé psyche se s neodolatelnou náležitostí snaží asimilovat všechny všechny smyslové známky vnitřními, psychickými událostmi. Primitivnímu člověku nestačí vidět slunce vycházející či napadat; tato externí posorování musí být sroveno i psychickou událostí: slunce na své druhé musí reprezentovat osud Boha nebo hrady, který v konsoném rozboru nesídí nikde jinde než v duši člověka. Všechny mytologizované přírodní procesy jako je léto a zima, lunární fáze, deštivá období a podobně jejsou v zádném smyslu alegoriemi /2/ těchto objektivních

1 - pozn. autora: Jacques Paul Migne: Patrologiae cursus completus, Paříž 1844-64

2 - pozn. autora: alegorie je parafrazi obsahu vědomí, zatímco symbol je nejlepším výrazem obsahu nevědomí, jehož povaha může být pouze nádoba, protože je stále neznámá

zadní ostí; jsou spíše symbolickými výrazy vnitřního, nevědomého drama psyché, které se pomocí projekce lidé často vědomi přistupují - to je, jsou zrcadleny v přírodních událostech. Toto projekce je tak fundamentální, že trvalo několik tisíc let, než se civilizaci podařilo odpočítat ji alespoň do určité míry až ~~zahrnout~~ jejího vnojšího objektu. Je to na příklad případ astrologie, této astrobytie "scientia intuitiva", kdy člověk jenom nedokázal vytvořit psychologický popis charakteru, který by byl možný s pomocí hvězd. Díky tomu, když se pokouší zastavit horoskop by však měl vedet, že od dob Hipparcha a Alexandrie byl výchozí bod vždy v nultém stupni skopce, a že proto zverokruh, na kterém je kruh horoskop rozložen, je scela libovolný, protože tento výchozí bod v průběhu doby postupoval, až se dnes dostal do prvního stupně Ryb.

Primitivní člověk na nás učinil svou subjektivitou tak silný dojem, že je nás s podivem, proč jsme již před dlanína svou nejdali na to, že se myty vztahují k něčemu jinému než i k tomu. Jenže vznikl případ, že v podstatě jazykem a vědou a odevem nevědomých psychických procesů. Umětadl snutečnost, že jsou tyto procesy nevědomé, nam v světu ještě při svých pokusech o vyavování mytu pomyšleli člověk o všem a vyzámkou psyché. Jednoduše nemozgoval, a psyché obsahuje všechny obrany, které kdy vznik mytu způsobily, a že nade nevědomí je jednajícím a trpělím subjektem a vlastním drama, které primitivní člověk pomocí analogie znovaobjevil v procesech velké i malé přírody.

Klasická tradice je vždy posvátná a nebezpečná. Všechna esoterická učení se pokouší pochopit neviditelné učivočení v psyché a bez výmluvky tvrdí, že jsou tím největší autority. A to co platí o primitivní tradici platí daleko, ještě ve výši mire o vladavciach světových náboženstvích. Ta obsahuje zjevení ~~zjevení~~ vedení, které bylo původně skryté a tajemství duše vyjevuje v nářivých obrazech. Jejich obrány a posvátné spisy obrazem i slovem vyhlašují doktrínu, posvátnou jíž od davných dob, a činí jí přístupnou každemu věřícímu srdeči, kteří myslové vizi, každému, i tomu nejvzdálenějšímu rozeznu mysterií. Jsme vsekutu nuceni říci, že tím je obran či představa předávaná tradičí krásnejší, vnušenější a smysluplnější, tím je od individuální skutečnosti vzdálenejší. Může se nám podarit nálezit správob, jak z ní něco vycítit, nevědomí zkušenost však jíž byla strašena.

Proč je psychologie ze všech empirických věd nejmídelší? Proč jsme nevědomí neobjevili dříve a nevyzvedli jeho poklad větších obrazů? Jednoduše proto, že jsme pro všechno psychické měli religiózní formulí, která je mnohem proumitelnější než okamžitý názor. ~~zahrnout~~ Na Křesťanský světový názor již u většiny lidí vyhledl; symbolické počítače pokládají východu Ježiška však stále plné divu, které ještě po dlouhou dobu mohou stále využívat všechny pro podivanců a nové řady. A co více, tyto obrany - ať už jsou křesťanské, budhistické či jiné - jsou libemné, sáhodné a bohatě intuitivní. Čím více je poznáváme, tím více je konstantním používáním vyhledáme do lesku, takže to co záustane není více než bunáhlí povrchnost a bezvýznamný paradox. Záhada panenského početi nebo svaté trojice, která trojici nemí, již nepropojuje křídla žádne filosofické fantazii. I to záhadu ztuhly v pouhé objekty viry. Pak napříkupuje, je-li religiozní potřeba, věřící mysl a filosofické spekulace vzdálenému evropanu přitahovány východními symboly - grandiosními koncepcemi božství v Indii a propagací taoistické filosofie v Číně -, pravě tak, jako byly arce a mysl lidí antiky uchopeny křesťanskými ideami. Knoko evropa zodalo tím, že se kompletně vzdali křesťanské symboliky a přistál v neuroze ala Kierkegaard, nebo jejichž vztah k Bohu se díky progresivní chudobě symbolů vyvinul v nesnesitelný intelektuální vztah já-tý /1/ - aby se brzy na to stali obecní magie a dovoští východních symbolů. Tato kapitulace není nesvětné porážkou; dokazuje opět vnitřnost a vitalitu náboženského myšlení. Prakticky stejnou věc musíme sledovat u vzdálených orientálů, kteří se poměrně často cítí

přitahování křesťanskou symbolikou nebo vědou, která je pro orientální mysl zcela nevyhovující, a dokonce v těchto oborech projevují někdy závidění hodné znásilněti. Skutečnost, že lidé používají tento všechny obrazem, je zcela normální, právě proto zde tyto obrazy jsou. Mají přitahovat, přesvědčovat, fascinovat a podmaňovat si. Jsou utvořeny z primární látky zjevení a odražejí všechny jedinečný známkům bolesti. Dávají člověku předtuchu bôského a narovnávají ho před plným zážitkem chráni. Během staletí sice díl lidský duch tyto obrazy v obsáhlý systém myšlení, který svému připisuje rád a je reprezentován mocnou, komplexní a starobylou institucí, která se nazývá Církev.

Pojďme to mohu ilustrovat na příkladu sv. církevního mystika a poustevníka bratra Mikuláše z Flie, který byl nedávno kanonizován. Jeho pravděpodobnější nejalezitější náboženský známkům byla t.sv. vize trojice, kterou ho zasměstnala v takovém rozsahu, že ji namaloval či nechal namaloval na sedi své celé. Tato malba se uchovala do současnosti ve farním kostele v Sachselnu. Je to mandala /1/ rozdělená do šesti částí. V jejím středu je korunovaná tvář Jana. Vnitř vize, ze bratr Mikuláš znalezl povahu své vize a pomocí ilustrované liturgické knížky jednoho římského mystika a že se pokoušel dát svému původnímu známkům formu, kterou by mohl pochopit. To je to, co nazývám "npracováním" symbolu. Zabýval se tím dleuhá léta. Jeho reflexe o povaze vize, ovlivněny mystickými scénami, které používal jako vzděl vlastnosti, byly nezabratelné vědly k záveru, že zahrádil smotron svatou trojici - summa bonum, věčnou lásce. Tak následkem ani nynější "odčítané" verze v Sachselnu.

Původní známkům byl ovšem kočka odlišný. V extázi se zjevilo bratrovi Mikuláši něco tak strašného, že jeho tvář se tímto pohledem kočka změnila - a to natolik, že se ho lidé hráznili. To co viděl byla vize nejvyšší intenzity. Woelflin /2/, náš nejstarší adeo, napsal:

"Všichni, kteří k nám přišli, byli naplněni hráznou. Na první pohled. On sám často říkal, že viděl pronikavé světlo připomínající lidskou tvář. Při pohledu na ně se obával, že se mu srdce roztrunce a sálé kousky. Prekonání hráznou odvrátil okamžitě tvář a upadl na nem. Proto se nyní jeho tvář zdála ostatním tak strašná".

Tato vize byla správně srovnávána s vizi ve Zjevení 1:13, tomuto podivném apokalyptickém křesťanském obrazu, která co do podivnosti a přízernosti byla snad prekonána pouze monstrozním sedmiským jehnětem se sedmi rohy (Zjevení 5:6). Je jisté velmi obtížné pochopit jaký je vztah mezi tímto obrazem a Kristem a evangeliem. Za bratra Mikuláše byla proto tato vize interpretována jinak. V roce 1908 napsal humanista Karl Bovillus /Charles de Bocuilles/ svému příteli:

"Rád bych ti řekl k vizi, která se mi objevila na obloze na noční plně měsíčích nvněd, když stál v notlitbě a kontemplaci. Spatřil hlavní člověka se strašnou tváří, plnou hněvu a hrozeb". /3/

Tato interpretace perfektně souhlasí s moderním rozvedením Zjevení 1:13 /4/. Směli bychom zapomenout ani na jiné vize bratra Mikuláše, na příklad vizi Krista v medvědí kůži, vizi boha otce, bohyně matky a sebe jako syna. Tyto vize mají vskutku antidegnatrické rysy.

- 1 - posn.překl.: se sánskru - kruh. Kruhový nákres obsahující koncentrické geometrické formy, obrazy bolestev atd. a symbolizující vesmír a totalitu v hinduismu a buddhismu.
- 2 - posn.překl.: Heinrich Woelflin, také nazývaný latinsky Lupulus, se narodil 1470, byl to humanista a ředitel latinských studií v Berlíně.
- 3 - posn.autora: Ein gesicht Bruder Clausen von Schweitz und seine Deutung - Wittenberg 1528
- 4 - posn.autora: M.B.Lavaud - Vie Profonde de Nicolas de Flue, Fribourg 1942 podává právě tak příhodnou paralelu s textem u Horologium sapientiae Henrika Suse, kde apokalyptický Kristus se objevuje jako reslobený mistitel, který velmi kontrastuje s Ježíšem, který kázal na Hoře.

Tato velká vize byla tradičí spojena s malbou trojice v kostele v Sachselnu a podobně i symbolické kola v t.zv. Poutníkově traktátu /1/. Tvrdí se, že bratr Mikuláš ukázal obrázek kola poutníkovi, který byl v klášteře na návštěvě. Tento obrázek ho jde zřejmě delší dobu neměstoval. Blanek je toho názoru, že navzdory tradici, není mezi vizi a obrázkem trojice žádná souvislost. Množec osobně se zdá, že nachází ve svém skepticismu příliš daleko. Pro nájem o kolo musel mít bratr Mikuláš nějaký důvod. Podobné vize, jakou sam mal, spisovatel často duševní zmátek a desintegraci /o čemž svědčí ardens "rozhnávající se na kousky"/. Víme ne skutečnosti, že ochranný krah, mandala, je tradičním protijedem na chaotické stavy myslí. Je proto jasné, proč byl bratr Mikuláš symbolem kola tak fascinovan. Interpretace strašné vize prostěkna boha však nemusí jít do takové šířky. Spojení mení velkou vizi a obrázkem trojice a jejich spojení se symbolem kola se mi po psychologické stránce zdá velmi pravděpodobná.

Tato vize, nepochybně strašná a vysoko zlepšující, která jako sopka vybuchla nad jeho religiozním pohledem na svět, osa jakokoli dogmatické předehry a jakdhokoliv exegetického komentáře, potřebovala pochopitelně dlouhý čas assimilace ned zapadla do celistvé struktury psyché a nastolila tak porušenou psychickou rovnováhu. Bratr Mikuláš se vyznával se svým prožitkem na základě dogmatu, který byl tehdy povíd jako skála; tuto dogmu prokázalo svou assimilační silu tím, že proměnilo něco strašlivého v krásnou abstrakci ideje vrajice. Smíření se však mohlo uskutečnit na scéna celistvé základny, která by pro křesťanskou konцепci Boha nebyla výhodná a ještě méně vhodná by byla pro bratra Mikuláše, který by se pak zastal svatým, ale kacírem /ne-li dokonce šílenec/ a skončil by s největší pravděpodobností na hřebici.

Tento příklad demonstriuje použití dogmatického symbolu formulujícího obrovskou a nebezpečnou psychickou záleženosť, vhodnou nazývanou "prožitkem božského" /2/, a to způsobem, který je pro něco lidského čísnitelný, sníží by rovnou tohoto prožitku nejvíce omezoval oči poskozenou jeho nedozírným význam. Vize božího lince, s kterou jsem se též setkal u Jakuba Böhma /3/, se neshoduje s bohem nového zákona, milujícím nebeským otcem. Mohl by to být nároj významného vnitřního konfliktu. Souvisejí to možná s duchovní dobou – koncem patnáctého století –, v níž pracoval Mikuláš Husánský, jehož formule "complexio oppositorum" předznamenala bezprostředně nesoucí schismu. Odlohu po tom prošla jehovistická koncepce boha cíří znovurození v protestantismu. Jenave je koncept boha, který obsahuje protiklady v ještě horoskopem stavu.

Bratr Mikuláš se v koleji konverci vymnil tím, že opustil domov a rodinu, žil po léta sám, a zíral hluboko do temného kresadla. V této situaci se dogmatická koncepce božství, vyvíjející se po staletí, stala lécivým douškem. Pomohla mu assimilovat fiktívní vpád archetypálního obrázu a nechat ránit se tak před rostrem vědvi. angelus dilectus nemai taklik stěsti; podobný vnitřní konflikt ho roztřímal na kusy, protože v jeho době byla stabilita církve, která ze dogma říčí, již všechno odřesena.

Také Jakub Böhme znal Boha "mlečného ohně", skutečného Deus absconditus. byl však schopen přeměnit tuto hlubokou a mučivou kontradikci pomocí křesťanské formule Otce a Syna a nahrnout ji spekulativně do svého světového názoru – který byl sice gnostický, ve všechnách jeho bodech však křesťanský. Jinak by se z něj stal dualista. Byla to naprosto jen i slýchání, jíž dleloho v tajnosti operující s jednotou protikladů, která mu plňila svou pomoc. Presto tato kontradikce zanechala některé stopy v mandale, přiladené k jeho XL otiskům týkaj-

1 - posl. autora: Ein nutzlicher und loblicher Tractat von Bruder Claus und einem Pilger -urenberg 1488

2 - „experiencie“ v originále "experience of the Divine"

3 - posl. autora: 1575-1624, obuvnický mistr. Impsal zl. spis., v nichž středen jeho úvah je otisku vztahu zl. ke světu a bohu.

jícich se duše. Mandala je rovněž na tmavou a světlou polovinu, a polokruhy, které tyto poloviny ohrazení, se neosoují s netvoří krah, ale odklanějí se napak od sebe.

Dogma přebírá místo kolektivního novodního tónu, že formuluje ve velkém měřítku jeho obsahy. Křesťanský životní styl si je v tomto smyslu naprostě nevědom psychologických problémů. Téměř celý život kolektivního novodního byl svázen do dogmatických archetypálních idejí a protéká jako dobré kontrolovaný prouz symboly víry a rituálu. Manifestuje se v náboženství katolického psyché. Kolektivní novodní, jak jej dnes chápeme, však nebylo nikdy záležitostí psychologie. Před vznikem křesťanské církve existovaly antické mysterie a ty mimo v běživých milách neolitické prehistorie. Lidská nechycená nikdy neoděná obrany /1/, které poskytovaly možekou pomoc proti všem takojným věcem, žijícím v hrobce psyché. Ideje novodní se však vyjadřovaly v láčivých a ochraňujících obranách. Tímto způsobem byly z psyché vynášeny do kosmického prostoru.

Ikoneklastická reformace však udělal ze své doslovne průlom v obraně své pozvy těchto obran /2/. Od té doby se jeden obran po druhém začal odtrhuje. Při konfliktu s protestujícími se rozumem novodní dychánek je spochybnění tečeče obran. Kromě toho lidé začali zapomínat, co učinili. Zapomněli to však doprovody? Nebylo to spíše tak, že lidé nikdy jejich skutečný význam neznali, a že teprve v nedávnoj době si protestanté až lidská uvedomila, že jenež nikdy neměli svou tu nejvzádlenější představu o tom, co jediněho genetickým potětem, božstvím Krista či komplexnosti trojice? Zde se téměř jako kdyby zlva existence těchto obran byla přijatá bez otázek a refleksi, podobně jako většina lidí začala vlnou stromky až barví velikonoční vajíčka, aniž by osnili k cemu se tyto svyky vztahuji. Skutečností je, že archetypální obrany jsou samy o sobě tak nebité v zásadě, že lidé ani nezadají, aby se jejich skutečným významem ubývali. Bohové čas od času umírají; způsobí to náhlý lidský objev, že nic nezmění, že byli vytvořeni lidskýma rukama, že jsou jen osuštědžení idejí se dřeva či kamene. Ve skutečnosti si ovšem člověk pouze málo uvědomí, že až do té doby nikdy o svých představách či obranách nepřemýšlel. Zdá se, že nich premyšlet, čili t. k. pomocí toho, co narynk "rozum" - co však naráží ve skutečnosti až víc než totální suma všech jeho předsudků a kritických náležitek.

Historie protestantismu se skládá z chronického ikonoklazmu. Jeden zed. po druhé byla ničena. Toto dílo destrukce nebylo příliš obtížné, jasmile byla autorita církve jedna oříšena. Víme všechni, jak se po většině či méněch kusech celá stavba ničila a místo toho se konstantním stavem nového života stala slormující endemické symboly. V tento procesu zmizela i moc církve; jako povnosť připravená o své buděti a knězem, stavba, jejíž srdí byly strženy a byla vystavena všem nebezpečím a větrům světa.

Tento politováníhodný kolaps ikonických, urázející lidé myslí pro historii, stále ještě není u konca. Desintegrace protestantismu do téměř čtyřset sekter potvrzuje. Protestant tím byl vyvržen do stavu naprosté bezbrannosti, v kterém by se přirodní člověk trátil hrásci. Nejdoucí vědomí protestanta ovšem odmítá tuto skutečnost uspat a hledá potíchu jinde to, co bylo v Evropě straceno. Při tomto hledání dříbných obran či myšlenkových forem, které by mohly uskočit sklidoucí srdci a srdeč, mechanicky poklady v chodu.

Nikdo proti tomu nemáte mit námítky. Všecky i Finanční importovali bez přimucení ve velkém množství asijské kultury. Kdyby křesťanství bylo skutečně tak čistí - jak se často píše - germanským Knězem, mohly jej

1 - posl. prekl.: v originále "images" - překládáno většinou jako obrany, na jiných místech těž jako představy či koncepty

2 - posl. prekl.: v originále "sacred images"

snadno očvítit, jakmile zněly římské legie posyvat sílu. Křesťanství zde však nustalo, protože zapádá do existujícího archetypálního modelu. V průběhu staletí se ovšem změnilo v něco, co by jeho zakladatele asi němě mohlo; křesťanství černochů a jiných konvertitů s rovnou platí je tříště přiležitosti k historickému zamyšlení. Proč by tedy nápadl nemoci přijmout východní formy? I Římané šli do Afghánistánu, aby byli zaváděni. Idou se, že z těchto příčin vedly do Egypta a konec pravidelné turistické trasy.

Bohové Řecka a Říma nazývali na stejnou smoc jako náše křesťanské symboly: lidé tehdy - právě tak jako dnes - objevili, že o nich neměli vůbec žádné ideje. Je aruné straně bohové císařové mohli stále ještě nevyčerpanou manu. Měli i tajuplná jména a jejich cíny byly silněstné temné - scela odlišné od všechných olympských chrámů a scandaleuse. Pochopení světských symbolů nebylo snadné a z toho důvodu se nezdály tak banální jako konvenční bohové. Skutečnost, že lidé přijmuli nové právě tak bez přemyšlení jako odmítli staré, ne nestala v oné době problémem.

Je to problém dnes? Budeme si schopni navléci jako nové šaty již hotové symboly, vyrostlé na cíni páně, nasycené cíni krvi, slavné císim jazykem, vyživované cíni kulturou, protkané císimi dějinami a připomínajícími žebráka, který se hali do královského roucha? Nejochybňáto možné je. Zato je v nás něco, co nám přikáže usít si odvě vlastní?

Jsem přesvědčen, že rostoucí chudoba symbolů má nějaký smysl. Je to vývoj a vnitřní konsistence. Vše, o čem jsme mnoho neříkali a co proto stratilo významové spojení s naším využívajícím se vědomím, je straceno. Pokusíme-li se na tohoto stavu přikrýt naší chtotu oslnivými ondobami východu, budeme krát falešné náše vlastní dějiny. Nám dojem, že mnohem lepší by bylo přiznat si otevřeně naší duchovní chudobu, náš nedostatek symbolů, než se náležit k něčemu, čeho nejsme legitimními dědici. Jsme praví dědici křesťanského symbolismu, toto dědictví jsme však promrhalí. Dám, který vystavěl naši otecové, jsme nechali zchátrat a myslí se pokoušíme vniknout do orientálních paláců, které naši otecové nikdy nepoznali. Každý, kdo stratil historické symboly a nechce se opojojit nahrádkami, je dnes ve velmi obtížné situaci; před ním se skleblí prázdnota před kterou se musí v hrane ctočit. A co je ještě horší, tato prázdnota je nyní vyplňena absurdními politickými a sociálními ideami, které se všechny vyznačují duchovní bezvědomností. Nedokáže-li se sáhnout k témito pedantickým dogmaty, je nácen pojímat vážně svou davéru v Boha, ačkoliv se obvykle ukáže, že obavy z takového kroku mají své oprávnění. Vždyť tam, kde je Boh nejbližší se nebezpečí jeví nejvyšší. Přiznat se k duchovní chudobě nemá bez nebezpečí, protože chudý člověk má přání, a ten kdo má přání na sebe přivolává neštěstí. Poněkud draně to říká jedno švýcarské přísloví: "na každém bohatém člověkem stojí ďábel, za každým chudým dva".

V křesťanství odvracejí říši světské chudoby mysl od bohatství na této zemi; právě tak duchovní chudoba se chce vzdát falešného bohatství ducha a stáhnout se od světských zbytků - které se dnes nazývají protestantská církve - velké minulesti, ale i od všech pokusení vorného východu, aby se nakonec ocitla jen sama se sebou, abe ve studeném světle vědomí nahá rytí neplodnost až ke hvězdám.

Zdědili jsme tuto chudobu po otcech. Vzpomínám na přípravu k bičování a lekcii, které jsem při této přiležitosti obdržel od otce. Katechismus mne nesmírně nudil. Jedenho dne jsem listoval ve své malé knize v naději, že najdu něco zajímavého. Tu padlo mé oko na odstavec o svaté trojici. Ihned mne zaujal a pak jsem již netrpělivě čekal, až přijde řada na tu lekci. Když tak touzebne očekávaný den nastal, řekl mi otec: "tchle přeskočíme, sám v tom nemám jasno." Tím zamílela má poslední naděje. Obdivoval jsem sice otcovu čestnost, to však neměnilo na skutečnosti, že mne od té doby nudily všechny náboženské hovory k sartii.

nás intelekt dosáhl velikých věcí, ve stejně době však upadlo naše duchovní obydli do neoprávněného stavu. Jeme nyní absolutně přesvědčeni, že ani s pomocí toho největšího a nejmodernejšího teleskopu stavěného nyní v Americe neobjeví lidé nikdy za nejvzdálenější milionovou ohnivé nejvyšší nebe; víme, že jsé oči budou zaufale bloudit po mrtvé prázdnotě mezihvězdného prostoru. Lepší to není ani když nám matematický fyzici odkrývají svět nekonečného malého. Na konci všechno nalezneme moudrost všech veků a národa a zjistíme, že vše co je nám drahé a všechné již bylo řešeno v nejskvostnějším jazyce. Jako lačné děti natičneme ruce a domnívame se, že když se nám to podařilo uchopit, mohli bychom to též vlastnit. Naše ruce jsou však již z této činnosti umazané, protože bohatství je vedou kamži náš oči dohledanou. Vše se však promění ve vodu a nejeden učedník magie se již ve vodách, které na sebe sám přivolal, utopil; pokud druhé nepodlehl spásné iluzi, že TATO moudrost je dobrá a TANTA spatná. ~~xxx~~ Z těchto lidí se pak rekrutují ti strašní invalidé, kteří se domnívají, že mají premončku poslání. Umělé rozdelení moudrosti na pravou a faileňou vytváří v psyché napětí, které má za výsledek osamělost a touhu jako u morfiového naiaka, který neustále doufá, že pro svou nesoustěst nalezně společníka.

Promrholi jsme náše přirozené dědictví; také duch, jak řekl nerakleitos, sestoupil ze svých ohnivých výšek. Začne-li však duch těžknout, promění se ve vodu a je připraven o tránu, který pro sebe a lutéránskou troufalostí usurpuje intelekt. Duch může legitimně uplatňovat nárok patřící potestat nad duší; nikoliv však na zemi urozený intelekt, který je pro člověka mečem či kladivem, v židném případě však otcem duše. Ludwig Klages a Max Scheler byli proto ~~xxx~~ ve své snaze o rehabilitaci ducha soměrně umírněni; oba byli učetní věku, v kterém již duch nebyl nahore, ale dolé, nebyl ohněm, ale vodou.

Proto vede cesta duše při hledání ztraceného otce - jako cesta Sophie při hledání mytose - k vodě, k temnému kresalu, které na jejím dně spočívá. Kdekoliv je vyvolen pro stav duchovní chudoby - opravdovému dědictví protestantismu dovedené až k svému logickému závěru -, musí jít cestou duše, která vede k vodě. Tato voda není jen nejakým řečnickým ohratorem; je to živý symbol temna psyché. Nejlépe to mohu ilustrovat konkrétním příkladem, jedním z mnichů:

Jeden protestantský teolog měl často stejný sen: stál na horském svahu, pod ním se roskládalo údolí, na jehož dně bylo temné jezero. Ve snu věděl, že mu nese bráni v tom, aby se k jezeru priblížil. V jednom snu se však rozhodl sejít až dolu k vodě. Jak se priblížoval k ~~xxx~~ břehu jezera, stávalo se vše okolo stále temnejší a slovesněji a pak nahlý prudky hávan větru zvíříl vodní náladu. Přepnul ho panický strach a probudil se.

Tento sen nám ukazuje naturalistický symbolismus. Teolog sestupuje ve snu do vlastních hloubek a cesta jej přivede k záhadnému jezeru. A nyní se stává nárrak z Bethesda: dolu slétně anděl, dotkne se vody a propojí ji léčivou moc. Ve snu je tímto andělem vítr, pneuma. K vyvolání nárraku oživení vody je třeba, aby k ní člověk sestoupil. Dech duha, který zčerpil náladu, je slovesný jako všechno, co neznáme. Je to okyně nespátné přítomnosti, znak, kterému nedávají život žádající lidská očekávání či naděje. Žije se sebe, a lidi, kteří se domnívají, že "duch" je jen to v co verí, co sami dělají, co je psáno v knihách nebo o čem se mluví, se nutně otresou hrůzou. Sportánní výskyt takové věci nás postraší, naši naivní mysl přepadne primitivní strach. Starci knene Elgoimá z Keni až přesně takto popisovali zemřího Boha, kterého nazývají "původce štěchu" /1/. "Frijde k vám", říkali, "jako studený hávan větru nebo hvízdá kolem ve vyseké trávě, a vy se otresete hrůzou" - africký Pan, který se kleče mezi rákosí v poslední hodině dne; hroje na své dudy a děsí pastýře.

Podobná poděsilce sna dech myslí jiného pastýře, pastýře lidéckých oveček, který krácel v noční temnotě po rakoším porostém břehu jezera v hlubokém údolí psyché. Ano, tento původně ohnivý duch sestoupil do království přírody, ke skalám, stránkám a vodám psyché, posypané jako se odebral starý muž v nietzscheově Zarathuстроvi - závalem liastven - do lesa, aby tam s nedvědou bral na posest Tvarce.

Je jisté, že musíme jít k vodě - sestouit se k ní, myšlenkám a mohli vynudnout poklad, nádherné dědictví po otcích. V gnostickém hymnu k náří je syn poslán svým rodiči ledat perlu, která vypadla z královské koruny. Leží na dně hluboké studny, kterou hledá drak, nekde v zemi egyptské - která zároveň se svým materiálním a duchovním bohatstvím je i sení mořských hrnců a opilství. Syn a jediný dědic se vydá hledat perlu, uprostřed světských orgií v Egyptě však na svůj úkol zapomene, dokud mu otec dopis nepřipomene, co je jeho povinnost. Vydává se pak k vodě a ponoufi se do temojen hlubin studny, mlekně na své perlu a nakonec ji nabídne Nejvyššímu.

Tento hymnus, připisovaný Bardesanovi, pochází z doby, která je v mnichu ohledem podobná naší době. I tehdy liastvo běhalo, rozhlíželo se na všechny strany. Jakožto to byla ryba - levatus de profundo / vytažená z hloubky hlubiny / -, která se stala symbolem spasitele liastva.

Když jsem poslaly tuto řádky, dostal jsem dopis z Vancouveru, od člověka, kterého jsem neznal. Autor tohoto dopisu byl velmi udiven obsahem svých snů, které se vždy týkaly vody: "Téměř počátkem, když se mi něco sen, je to o vodě: buď se koupu nebo přetéká splachovací náchod, jindy praskne trubka nebo je můj dům odnesen větrem až na okraj vody, či vidím někam potáhnout se nebo se s ním pokouším n vodu dostat, nebo se koupu a vanu začne plácít" atd.

Voda je tím nejběžnějším symbolem nevědomí. Jezero v údolí je nevědomí, které leží pod vedením a pro co se často užívá termín "podvědomí", obvykle s pejorativní konotací inferiorního vědomí. Voda je "údolím duha", vodním drakem Taa, jehož povaha vodu znadně připomíná YANG v objevu YINU. Psychologicky proto označuje voda ducha, který se stal nevědomým. Sen teologa je tedy scéna správný v tom, když mu naznačuje, že deje u vody mohl prochází práci živého ducha jako při zásraku undravencí v Bethesda. Vždy se zdá, že sestup do hloubek předchází vstupu. Jinému teologovi se zdalo, že "viděl na hoře jakýsi hrad /1/. Mel po cestě, která se zdala vést přímo k úpatí hory a pak nahoru. Jak se však k hoře blížil, objevil ke svému velkému zklamání, že jej od hory odděluje propast, hluboký a temný jícen na jehož dně protékala voda podsvětí. Bořil vodu strná stenka a na druhé straně se nase spíhalo nahoru. Celá věc však vypadala nevábně a výhledky na úspěch se zdaly nepatrné", a tak se teolog probudil. Tedy opět sen, v kterém se živí po výšinách, nejdříve je však třeba sestoupit do temných hlubin. Zdá se, že to je nutná podmínka k jakékoliv cestě někam výš. Opatrný člověk se sice vydá nebezpečím, číhajícím v těchto hlubinách, tím se však vzdá i dobrá, které tento smělý a rizikantní pronik může způsobit.

Výsvedl sna se setkávají s násilným odporem vědomé myslí, která sná "ducha" pouze jako mrtvou, co se díl malézt nahore. Zdá se ~~že~~, že "duch" přiházi vždy ~~z~~ zlehota, zatímco zdola přichází jen věci bezcenné a nízké. Pro lidi, kteří myslí tímto způsobem, znamená "duch" nejvyšší svobodu, vznášení se nad propastí, osvobození z vězení /2/, tedy jakési útěstství pro ty bázlivé duše, které se nechtejí v ničem odlišovat. Voda je ale hmota, je tekutinou instinktem lidského těla, krev a její oběh, pa n zvířete, teleostnost obtěžkaná vášní. Nevědomí je psyché, které z denuho světla morálne jasného vědomí kasahuje až do největšího systému. Ten nerídí vnímání a svalcovou činnost, ale spíše cerebrospinalní /3/ systém a kontroluje tak přestředí; funguje bez smyslových orgánů.

1 - pozn. překl.: v originále "Castle of the Grail"

2 - poz. překl.: v originále "ontonic", tj. podsvětí mrtvých

3 - pozn. překl.: z možnosti

uvaruje životní rovnováhu a pomocí záhadných stenek souhlasného /1/ podráždění nám podává nejen znalosti o nejvnitřejším životě jiných bytostí, ale vnitřně na ně rovněž působí. V tomto smyslu je to neobyčejně kolktivní systém, operací základna všechn participation mystique, zatímco cerebrospinalní funkce dosahují svého nejvyššího bodu v oddělování specifických kvalit *ego* a rozmílení jen povrchem a nevějškem - a to vždy jen prostřednictvím prostoru. Prožívá tedy všechno jako vnějšek, zatímco souhlasný /2/ systém režírá vše jako vnitřek.

Nevědomí je běžně považováno za fragment našeho nejnovějšího a nejintimnějšího života - jako to, co Bible nazývá "srdečem", a co považuje za zdroj všech nízích myšlenek. V srdečních komorách sídlí zlí krevní duchové /3/, hněv a smyslové žádosti. Tak vypadá nevědomí když se na něj pohlíží z vědomé strany. Vědomí je však v sákladě záležitosti mozu, který vše pojímá odděleně a izolovaně a tímto způsobem pohlíží i na nevědomí a považuje jej za SVÍ nevědomí. Od tuk pochází všeobecně přijímaná víra, že každý, kdo sestoupí do nevědomí se dostane do dusivé atmosféry egocentrické subjektivity a bude v této slepé ulici vystaven út kam všech divokých zvířat, které domněle se v jeskyních psychického podsvětí ~~ukázkách~~ ukryvají.

Je pravda, že kdekoli se podívá do vodního zrcadla, uvidí nejprve svou vlastní tvář. Kdekoli k sobě sestupuje, riskuje konfrontaci sám se sebou. Zrcadlo nelichotí, věrně ukáže každého, kdo se do něj podívá, hlavně tu tvář, kterou světu nikdy neukazujeme, protože ji zakrýváme PERSONOU /4/, herzeckou maskou. Zrcadlo se však nachází až za touto maskou a ukazuje skutečnou tvář.

Tato konfrontace je první skouškou odvahy na vnitřní cestě, je zkouškou, která je schopná většinu lidí podesít, protože setkání s námi samými patří k těm nejméně příjemným věcem, kterým se dokážeme vyhnout tak dleho, dokud dokážeme projektovat vše negativní do prostředí. Snaseme-li však pohled na vlastní stín, byla menší část problému již vyřešena. Ten toto stán je životu součástí osobnosti a chce s ní proto v nějaké formě žít. Chce jej odradit od existence či zničit její pomocí rationalizace neškodným. Je to neobyčejně obtížný problém, protože je nejer výzvou celému člověku, ale připomíná mu zároveň jeho bezmocnost a neschopnost. Silné povahy - nemělo by se jim spis ríkat slabé povahy? - nevítají, když se jim tyto věci připomínají a považují se raději za hrdiny, nacházející se mimo dobre a zle. Gurdieky uzel nerozplýtají, raději jej přeseknou. Dříve nebo později je však nutné vyrovnat účet. Na konci musí každý přiznat, že existují problémy, které nelze řešit z vlastních zárojů. Podobné přiznání má tu výhodu, že je čestné, pravdivé a v souladu s realitou, a je sákladnou re kompenzační reakcí kolktivního nevědomí: člověk pak více inklinuje k užitečným lidskám či intuičním silám nebo si věsimy myšlenek, kterým nebylo dříve uděleno slyšení. Člověk začne věnovat větší pozornost svým, které ho v takové okamžiky navštíví a bude spíše reflektovat na jisté vnější či vnitřní udílosti, které se v té době odehrávají. Získáním takového přístupu se mohou probudit užitečné sily v nižších vrstvách syché a interverovat v řípadle potřeby; vždyť bezmocnost a slabost jsou věčnými lidskými problémy. Kdyby však na tyto problémy neexistovala věčná odpověď, skončilo by to již s lidstvem dávno špatně. Když člověk udělal co mohl udělat, pak sbyt už jen jediná věc: co ještě by se dalo udělat, kdyby o tom člověk věděl. Kolik však toho o sobě víme? Mám-li soudit podle vlastních zkušeností, pak jen velmi málo. Pro nevědomí zbyvá velký prostor.

1 - posl.-překl.: v originále "sympathetic"

2 - posl.-překl.: v originále "sympathetic"

3 - posl.-pře 1.: v originále "blood-spirits"

~~základní myšlenky~~